

Όταν ο Βαγγέλης θα πάει σπίτι του...

του Μιχάλη Φακίνου
Εφημ. Τα Νέα

Το χρώμα είπε... Αυτό είναι ! Να μην έχεις το λευκό του πατρός σου ούτε το μαύρο της μητρός σου... Κάτι πιο πέρα, ή ανάμεσα στο λευκό και το μαύρο. Να μη σε αναγνωρίζει το άσπρο και να σε αποδιώχνει το μαύρο. Μιγάς δηλαδή... Ό,τι πιο υπέροχο χρώμα στην επιδερμίδα, ωραίο ανακάτεμα αιμάτων, θαυμάσια έθιμα και πολιτισμοί που συναντώνται κατά τη διάρκεια του ερωτικού σπασμού μέσα στους αμπελώνες ή στις φυτείες ζαχαροκάλαμου...

Ποιος φώναζε τον διανομέα των χρωμάτων για κριτή; Να παρουσιαστεί ενώπιόν μας και να απολογηθεί. Πάνω στην Πνύκα να ακουμπήσει τα μικρά του βαζάκια και, με το δείκτη του δεξιού του χεριού, αφού γυρίσει τα μανίκια τρεις φορές, να μας εξηγήσει τα κρυφά νοήματα των χρωμάτων και των χρωμοσωμάτων... Λαμβάνουμε λίγο κίτρινο, προσθέτουμε κόκκινο, ανακατεύουμε και ένας πορτοκαλής ήλιος ανατέλλει πάνω από τα απέραντα τοπία των μαχών, φωτίζει τα λινά άσπρα τραπεζομάντιλα, τα λερωμένα με κόκκινο κρασί Νεμέας, ενός ολονύχτιου γλεντιού, ξυπνάει τους μηχανοδηγούς που πρέπει να θέσουν πάλι σε κίνηση την ατμομηχανή, αυτός ο πορτοκαλής ήλιος που θα αιχμαλωτιστεί σε μια αφίσα του Εθνικού Οργανισμού Τουρισμού, που θα γίνει όνομα κρουαζιερόπλοιου και θα απασχολήσει για λίγα λεπτά της ώρας τους αστρονόμους, τους μετεωρολόγους, τους ψαράδες, τους οιωνοσκόπους και τους ρομαντικούς...

Το χρώμα, είπε... Αυτό είναι ! Ορίζει τη ροή των πραγμάτων ενδεχομένως... Ορίζει τις πορείες προς τα πανεπιστήμια και τα ορφανοτροφεία, ίσως... Και όμως. Όλα τα χρώματα ίσα είναι, όμορφα τακτοποιημένα μέσα στα βαζάκια τους πάνω στο βράχο της Πνύκας. Και ο διανομέας για όλα έχει έναν καλό λόγο να πει.. Και ο Ελύτης και ο Τσαρούχης που κατά καιρούς ρωτήθηκαν μίλησαν με τα καλύτερα λόγια γι αυτά. Ανακάτεψαν κόκκινο και μπλε και ένα μοβ δειλινό ξεπετάχτηκε. Έβαλαν μπλε στο κίτρινο κι είδαν την πράσινη θάλασσα να τους καλεί. Στο πορτοκαλί πρόσθεσαν πράσινο κι αμέσως έγινε καφέ κι αναφώνησαν « θαύμα ». Έπαιζαν με κίτρινο, κόκκινο και μπλε και τότε φάνηκε από τα βάθη να 'ρχεται το μαύρο. Μαύρο, λοιπόν, απ' αυτό το τυχαίο παιχνίδι των τριών χρωμάτων. Ας του βάλουμε τώρα άσπρο, άσπρο στο μαύρο ή μαύρο στο άσπρο και ξαφνικά να το θαύμα! Ιδού τα τέσσερα παιδιά από το Ζαΐρ, όλα στο χρώμα των κιβωτίων, όλα στο χρώμα των αζήτητων αποσκευών και της μοναξιάς, ομοιόχρωμα, πατέρας Έλληνας, μητέρα Ζαϊρινή, να περιφέρουν το υπέροχο χρώμα τους στις άδειες αίθουσες υποδοχής του αεροδρομίου και κανείς να μη θέλει να αγγίξει το χρώμα τους...

Τέσσερα παιδιά από το Ζαΐρ, αζήτητα στο αεροδρόμιο . Σταμπαρισμένα απ' αυτό το περίεργο παιχνίδι των χρωμάτων. Όχι πολύ μαύρα για να τα κρατήσει το Ζαΐρ. Όχι πολύ λευκά για να τα δεχτεί η Ελλάδα. Μήπως η ανάμειξη των χρωμάτων είναι καλή

μόνο για τους ζωγράφους και τους ποιητές; Το ωραίο και το θαύμα υπάρχουν μόνο στην τέχνη;

Τέσσερα παιδιά από το Ζαΐρ περιμένουν τους Έλληνες πατεράδες τους στο αεροδρόμιο. Υπό τους ήχους προσγειώσεων και απογειώσεων, αναγγελιών αφίξεων και αναχωρήσεων, βλέπουν τις τέσσερις φυλές, τα τέσσερα χρώματα των φυλών, να περνούν βιαστικά μπρος απ' τα μάτια τους κι αυτά ψάχνουν λαίμαργα μέσα σ' αυτό το πλήθος για το μακρινό πατέρα, για τον Έλληνα πατέρα, για την ανοιχτή αγκαλιά που θα 'ρχεται από το βάθος του διαδρόμου, φωνάζοντας τα ονόματά τους: Νίκο, Βαγγέλη, Αριέτ, Γιώργο. Τέσσερις βαλίτσες ολημερίς περιφέρονται στον κυλιόμενο ελαστικό τάπητα των αποσκευών και κανένα χέρι δεν απλώνεται για να τις πάρει. Νέα αεροπλάνα καταφθάνουν από παντού, νέοι επιβάτες, ο κυλιόμενος τάπητας γεμίζει ξανά βαλίτσες, χέρια απλώνονται, μια μια οι βαλίτσες φεύγουν, για να μείνουν στο τέλος πάλι αυτές οι τέσσερις να γυρίζουν, να γυρίζουν, να γυρίζουν, αζήτητες, χωρίς παραλήπτη... Ξαφνικά τα τέσσερα Ελληνόπουλα από το Ζαΐρ διαπιστώνουν πως δεν ανήκουν ούτε στο Ζαΐρ ούτε στην Ελλάδα.

Το χρώμα είπε... Αυτό είναι! Λευκοί, μαύροι, ερυθρόδερμοι, Κινέζοι, διέρχονται αδιάφοροι. Ακολουθούνται από λευκές, μαύρες, κόκκινες, κίτρινες γυναίκες που στα χέρια τους κρατούν τα μικρά λευκά, μαύρα, κόκκινα, κίτρινα παιδιά τους. Οι ομοιόχρωμες οικογένειες προχωρούν και χάνονται από τις εξόδους του αεροδρομίου σίγουρες για μια πόρτα αυτοκινήτου που θα ανοίξει για να μπουν και για μια πόρτα σπιτιού που το κλειδί της το έχουν πάντοτε στην τσέπη.

Ξαφνικά τα τέσσερα Ελληνόπουλα από το Ζαΐρ δεν ανήκουν πουθενά. Η Ζαϊρινή μητέρα τα έδωξε από τη χώρα της γιατί το διπλό τους χρώμα θα ήταν στόχος. Ο Έλληνας πατέρας απών, ίσως αδιάφορος, ίσως κρυμμένος, γιατί τούτα τα παιδιά του δε μοιάζουν με Ελληνόπουλα.

Ωραία λοιπόν τα χρώματα για να περιγράψεις ένα ηλιοβασίλεμα, ένα δάσος το φθινόπωρο, τα νεοκλασικά των ελληνικών νησιών και τα μοναστήρια του Αγίου Όρους, ωραία λοιπόν τα χρώματα πάνω στους μουσαμάδες των ζωγράφων και στα λευκά χαρτιά των ποιητών, ωραία λοιπόν τα χρώματα των λουλουδιών, της θάλασσας, της καταγιγίδας, ωραία λοιπόν τα χρώματα στα μάτια της αγαπημένης μας και στη γυάλινη οθόνη της τηλεόρασης, ωραία τα πολύχρωμα περιοδικά ποικίλης ύλης, ωραία τα χρωματιστά μας πλακάκια στο μπάνιο, ωραίες οι χρωματιστές μας πετσέτες και οι κούπες για το απογευματινό μας τσάι αλλά μακριά από μας τα παιδιά που έχουν άλλο χρώμα από το δικό μας...

Έως ότου μάθουμε το μάθημα που κάνει πάνω στο βράχο της Πνύκας ο διανομέας των χρωμάτων μπροστά στα μικρά βαζάκια του, έως ότου αγαπήσουμε σαν ηλιοβασίλεμα και τα χρώματα όλων των ανθρώπων, ως τότε λοιπόν αυτά τα τέσσερα Ελληνόπουλα από το Ζαΐρ δε θα ανήκουν ούτε στο Ζαΐρ ούτε στην Ελλάδα. Θα είναι διωγμένα από τις φυτείες ζαχαροκάλαμου κι από τους αμπελώνες. Το χρώμα τους θα τους στερεί μια ωραία οικογενειακή σύναξη γύρω από το κυριακάτικο τραπέζι. Θα ανήκουν μόνο στην αίθουσα αναμονής του αεροδρομίου και ολόκληρη η υπόλοιπη ζωή τους θα κυλάει μονότονα πάνω στον ελαστικό τάπητα των αποσκευών. Θα κυλάνε, θα κυλάνε, θα κυλάνε, αζήτητα, εκτός κι αν ακουστεί το μάθημα του διανομέα των χρωμάτων κι ένα πατρικό χέρι απλωθεί πάνω από τα κυλιόμενα αζήτητα, τα πάρει και μια φωνή ακουστεί:

- Πάμε, ρε Βαγγελάκη, στο σπίτι μας!